

Влиза ПОЕТА.

Кассий. Що е това! Що има?

Поета. Срамота, въводи! Какво правите вий? Обичайте са и бждете приятели, както са пада на такива двама като васъ.

Кассий. Ха! Ха! Какъ грозно пѣй тозъ Цинигъ.

Брутъ. Хайде върви си отъ тукъ, г-не; отъ тукъ, безочлевно!

Кассий. Не му са вирай Бруте; това си му'й навика.

Брутъ. Ще му знаѣ навика, когато си знае врѣмето. Каква работа има войната съ такива безумници като тогозъ? — Друже, вѣнъ!

Кассий. Хайде, хайде върви си. *(Излиза Поета)*

Влизатъ ЛУЦИЛИЙ и ТИТИНИЙ.

Брутъ. Луцилие и Титиние, заповѣдайте на началниците да пригодѣтъ на дружинитѣ си за тази вечеръ.

Кассий. И елате послѣ и доведете Месала съ васъ.

(Излизатъ Луциний и Титиний).

Брутъ. Луције, донесъ паница съ вино.

Кассий. Не мисляхъ, че толкози си можатъ да са сърдишь

Брутъ. О, Кассие, боленъ съмъ отъ голѣма скърбъ.

Кассий. Не са ползувашъ никакъ отъ философията си, ако са оставяшь да мислишь за нещастията, които та сполѣтѣтъ.

Брутъ. Никой не търпи нещастията си толкозъ колкото мене. — Порция умрѣла!

Кассий. Що думашъ! Порция!

Брутъ. Тя умрѣла.

Кассий. Какъ са отървахъ да не ма убиешъ, когато та расърдихъ толкозъ. О несносна и чувствителна загуба! — Отъ каква болѣстъ?